Τὸ «Σπαγέτο» καὶ ἡ «Βαρέλα»
(Νούμερο Ἀμερικανικοῦ Ἱπποδρομίου)

ΤΕΡΑΤΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η Α. Μ. Ο ΧΟΝΤΡΟΣ

Ἡ «Ἑταιρεία τῶν 100 κιλῶν». Πῶς χέντρυναν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ πολιτισμὸς καὶ τὸ πάχος. Ἡ καλὴ καρδιὰ τῶν χοντρῶν ἀνθρώπων. Τί ἔκανε ὁ Βύρων γιὰ ν' ἀδυνατίση. Τὸ πάχος τοῦ Ροσσίνι. Ἡ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις τοῦ Γίββωνος. Τὸ μαρτύριό του μπρὸς στὴν ἐκλεκτή του. Οἱ ἐστεμμένοι... χοντροί. Καταπληκτικὰ καὶ ἀπίστευτα ἀνέκδοτα. Πῶς ἔσκασε ὁ Ἐρρίκος ὁ 8ος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ παράδοξα σωματεῖα τοῦ κόσμου, εἶνε ἀσφαλῶς καὶ ἡ «Ἑταιρεία τῶν 100 κιλῶν» στὸ Παρίσι. Ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν τίτλο της, γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς μέλος στὴν Ἑταιρεία αὐτὴ πρέπει νὰ ἔχῃ βάρος τοὐλάχιστον 100 κιλῶν! Ὅλοι οἱ ἄλλοι ποὺ δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ βάρος ἀποκλείονται.

Ἂν πιστέψῃ κανεὶς τὰ ὅσα λέγονται σχετικῶς μὲ τὴν «Ἑταιρεία τῶν 100 κιλῶν», τὰ μέλη της εἶνε οἱ πιὸ εὐθυμοι, οἱ πιὸ ἀγαθοί, κι' οἱ πιὸ γλυντζέδες ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Δίνουν κάθε τόσο λαμπρὲς ἑορτές, ὀργανόνουν συμπόσια καὶ κάνουν τακτικὰ ἐκδρομὲς στὶς ἐξοχές, φορῶντας, σύμφωνα μὲ τὸ καταστατικό τῆς Ἑταιρείας, ρεντιγκότες καὶ ψηλὰ καπέλλα.

Οἱ παχεῖς ἄνθρωποι εἶνε συμπαθέστατοι. Αὐτὴ τὴ γνώμη ἔχει γι' αὐτοὺς ὅλος ὁ κόσμος.

Οἱ παχεῖς τέλος ἄνθρωποι, ὅπως βεβαιώνουν οἱ μεγαλείτεροι ἐπιστήμονες, εἶνε δημιουργήματα τοῦ πολιτισμοῦ! Κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους παχεῖς ἄνθρωποι δὲν ὑπῆρχαν στὸν κόσμο, ὅπως ἄλλωστε δὲν ὑπάρχουν καὶ σήμερα μεταξὺ τῶν ἀγρίων καὶ ἀπολίτιστων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἀπὸ τὸ ψάρεμα καὶ τὸ κυνήγι.

Οἱ παχεῖς ἄνθρωποι ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὸν κόσμο ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισαν νὰ βελτιώνονται καὶ νὰ τελειοποιοῦνται οἱ ὅροι τῆς ζωῆς.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες φαντάστηκαν τὸ Σελήνο, τὸ Θεὸ τῆς καλοφαγίας καὶ τῆς καλοπέρασης, σὰν ἕνα γέρο χαμογελαστό, παχὺ καὶ κοιλαρᾶ.

Ἐπίσης στὴν Κίνα καὶ στὴν Ἰαπωνία, ὅλοι οἱ Θεοὶ τῆς εὐτυχίας παριστάνονται χοντοὶ καὶ χοντροὶ σὰν βαρέλια. Τοὺς φαντάζονται δὲ ἔτσι γιατί τοὺς φαίνεται ἀδύνατον ἡ ψυχὲς ποὺ κατοικοῦν μέσα σὲ τέτοιων διαστάσεων σώματα νὰ εἶνε μελαγχολικὲς καὶ θλιμμένες.

Ὁ παχὺς ἄνθρωπος εἶνε σχεδὸν κατὰ κανόνα εὔθυμος. Μολαταῦτα πολλοὶ λένε ὅτι οἱ παχεῖς ἄνθρωποι εἶνε ἐγωϊσταί. Τίποτε δὲν εἶνε πιὸ ἀνακριβὲς ἀπὸ αὐτό. Ἀπόδειξις ὁ ἐλέφας, ὁ ὁποῖος εἶνε τὸ ἀγαθώτερο ζῶο. Ἐπίσης οἱ παχεῖς σκῦλλοι θεωροῦνται ὡς οἱ πιὸ πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι.

* * *

Ὡστόσο δὲν πρέπει νὰ συγχίζῃ κανεὶς τὸ πάχος μὲ τὴν πολυσαρκία. Τὸ πρῶτο εἶνε μιὰ κατάστασις φυσικὴ ποὺ προδίδει ὑγεία καὶ καλοπέρασι, ἐνῶ ἡ δευτέρα εἶνε μιὰ ἀρρώστεια πολὺ ἐπικίνδυνη καὶ δυσάρεστη.

Ἔτσι ὁ λόρδος Βύρων ἀντελήφθη μιὰ μέρα, μὲ μεγάλη του ἀπελπισία, ὅτι ἄρχιζε νὰ γίνεται πολύσαρκος. Ἀμέσως κατέφυγε στὶς νηστεῖες καὶ τὶς στερήσεις γιὰ ν' ἀδυνατίση. Δοκίμασε ὅλα τὰ σπόρτ, ὡς καὶ τὰ πιὸ ἄγρια ἀκόμη. Ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ δαμάζῃ ἄγρια ἄλογα στὴν ἀκρογιαλιά. Μὰ τοῦ κάκου!... Ὁ Ἀπόλλων αὐτὸς τῆς Ἀγγλίας δὲν ἀδυνάτιζε καθόλου.

Ἀντιθέτως, ὁ Θεόφιλος Γκωτιέ, ὅσο προχωροῦσε ἡ ἡλικία του, πάχαινε φυσιολογικά. Μὰ τὸ πάχος του, ἀντὶ νὰ τὸν χαλάῃ, τὸν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μ' ἕναν ἀγαθὸ καὶ καλόβολο Θεό.

Ἐπίσης καὶ ὁ Ροσσίνι, στὸ γεράματά του, καλοφαγᾶς καθὼς ἦταν, ἔγινε πολὺ παχύς, μὰ τὰ δάχτυλά του, ὁσάκις ἔπαιζε πιάνο, διατηροῦσαν τὴν νεανική τους εὐκαμψία.

Ἐκτὸς αὐτῶν καὶ πολλὲς περίφημες ἀοιδοὶ ὑπῆρξαν πραγματικὰ βαρέλια ἀπ' τὸ πάχος. Ἔτσι γιὰ μιὰ ἀπ' αὐτές, τὴν ὑπέροχη Ἰταλίδα πριμαντόννα Γκαλιάνι, ἔλεγαν: «Εἶνε ἕνας ἐλέφαντας, μέσα στὸ λάρυγγα τοῦ ὁποίου τραγουδάει ἕνα ἀηδόνι!» Μὰ τὸ ἀηδόνι αὐτὸ τραγουδοῦσε τόσο καλά, ὥστε ἔκανε ὅλους ὅσους τὸ ἄκουγαν νὰ ξεχνᾶνε τὸν ἐλέφαντα!...

Τέλος καὶ ὁ περίφημος Ἄγγλος ἱστορικὸς Γίββων ἦταν ἐξαιρετικὰ παχύς. Σχετικὸ μάλιστα μὲ τὸ πάχος του εἶνε καὶ τὸ παρακάτω ἀνέκδοτό του:

Ὅταν ὁ Γίββων βρισκόταν στὴ Γενεύη καὶ ἔγραφε τὴν «Ἱστορία τῆς Ρωμαϊκῆς Καταπτώσεως», ἡ κακή του τύχη τὰ ἔφερε ἔτσι ὥστε νὰ ἐρωτευθῆ κάποια ἀριστοκρατίδα κυρία. Μιὰ μέρα ποὺ εἶχε πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ καὶ τὴ βρῆκε μόνη, θέλησε νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτα ποὺ τοῦ φλόγιζε τὴν καρδιὰ καὶ γονάτισε ἢ μᾶλλον σωριάστηκε μπροστά της. Δυσαρεστημένη ἀπ' τὴν ἀτρόπτη αὐτὴ ἐξομολόγησι, ἡ ὡραία κυρία τὸν διέταξε νὰ σηκωθῆ. Μὰ πῶς νὰ σηκωθῆ;... Τοῦ κάκου, ὁ δυστυχισμένος Γίββων, κατέβαλε ἀτεγνωσμένες προσπάθειες... Κάθε φορὰ ποὺ ἀνορθωνόταν λίγο, τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του τὸν ἔκανε νὰ σωριάζεται πάλι κάτω... Ὅρωνε καὶ ξεϊδρωνε, ἐνῶ ἡ κυρία ἐξοργιζόταν ὁλοένα πιὸ πολύ. Στὸ τέλος φώναξε τοὺς ὑπηρέτες της, οἱ ὁποῖοι ἔπιασαν τὸν διάσημο ἱστορικὸ ἀπ' τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, ἐλεεινό, ἀξιοθρήνητο καὶ ἀποφασισμένο νὰ μὴν κάνῃ ἄλλη φορὰ στὴ ζωή του ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι!...

* * *

Ἐπίσης καὶ πολλοὶ βασιλεῖς, πρίγκηπες καὶ ἰσχυροὶ τῆς γῆς ὑπῆρξαν παχεῖς.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισσάβετ π. χ. εἶχε παχύνει τόσο τερατωδῶς κατὰ τὰ τελευταία χρόνια της, ὥστε τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ φορέσῃ τὰ ροῦχα της. Γι' αὐτό, μόλις τὸ πρωὶ σηκωνόταν ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, ἔτρεχαν στὸ δωμάτιό της οἱ ράφτες καὶ ἡ μοδίστρες τῶν ἀνακτόρων, οἱ ὁποῖοι τῆς περνοῦσαν στὸ κορμί της τὰ ροῦχα της κομματιαστὰ καὶ ἄραφτα καὶ τὰ ἔραβαν κατόπιν ἐπάνω της! Τὸ βράδυ πάλι, ὅταν ἡ βασίλισσα ἤθελε νὰ κοιμηθῆ, ἔκοβαν τὰ γαζιὰ καὶ ἔτσι τὰ ροῦχα ἔπεφταν μόνα τους ἀπ' τὸ σῶμα της!...

Ἐπίσης καὶ ὁ Φρειδερίκος ὁ 1ος τῆς Βυττεμβέργης, ἦταν τόσο παχύς, ὥστε τοῦ εἶχαν κολλήσει τὸ παρατσούκλι: «Ὁ Ἐλέφαντας»! Ὅταν μετὰ τὸ γάμο του, μὲ τὴ Μαρία Λουΐζα, παρέθεσαν γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν νεονύμφων στὸ Δημαρχεῖο τῆς Βυττεμβέργης, πρίνισαν τὸ τραπέζι, στὴ θέσι στὴν ὁποία θὰ καθόταν ὁ βασιλεὺς καὶ ἄνοιξαν ἕνα μεγάλο τετράγωνο γιὰ νὰ χωρέσῃ ἡ μεγαλοπρεπὴς κοιλιά του!

Ἕνα ταιριαστὸ ζευγάρι καλοφαγάδων
(Εἰκὼν τοῦ Ντορέ)

Ὁ περιφημότερος ὅμως ἀπ' ὅλους τοὺς παχεῖς ἐστεμμένους ὑπῆρξε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκος 8ος. Ἐνῶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς στέψεώς του ἦταν ὡραιότατος, ἔκανε τέτοια γλέντια κατόπιν ὥστε ἐπάχυνε τερατωδῶς. Ὅταν ἐπαντρεύτηκε τὴν Ἄννα Μπολένα δὲν μποροῦσε πειὰ ἀπὸ τὸ πάχος του νὰ καβαλλήσῃ ἄλογο.

Ἡ τελευταία ἀπὸ τὰς συζύγους του, γιατί, ὡς γνωστὸν ὁ Ἐρρίκος 8ος, παντρεύτηκε ἕξῃ γυναῖκες, παραστάθηκε σὲ ὅλα τὰ μαρτύρια τῶν τελευταίων χρόνων τῆς ζωῆς τοῦ παχυσάρκου αὐτοῦ ἐστεμμένου. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ περπατήσῃ καὶ τὸν μετέφεραν ἑπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐπίσης δὲν μποροῦσε νὰ σαλέψῃ καθόλου τὰ δάχτυλά του. Ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε πάντοτε νὰ κάνῃ τὴν ἴδια ζωὴ καὶ τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας του τὶς περνοῦσε μπρὸς στὸ τραπέζι, ὅπου οἱ εἰδικώτεροι μάγειροι τοῦ ἑτοίμαζαν τὰ ἐκλεκτότερα φαγητά. Ὅταν πέθανε, σὲ ἡλικία πενῆντα ἕξῃ ἐτῶν, τὸ παραφουσκωμένο σῶμα του ἔσκασε κι' ἄνοιξε στὰ δύο!...

Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν καρφώσουν στὸ φέρετρό του, ἀφοῦ ἔλαβαν ἔκτακτα μέτρα γιὰ νὰ μὴ ἀναδίδῃ δυσοσμία...